

I sidste udgave af "Gamle dage" skrev jeg om vores besøg på andre baner, inden vi selv fik en rigtig bane. Den blev åbnet den 7. juni 1980, efter flere år, hvor der blev sagt og skrevet meget i de lokale aviser. Klippet herunder er fra Furesø's maj-udgave i 1980.

Den 7. juni fejrer vi den nye bane

Som du kan se herunder, var dagens program særdeles ambitiøst med mange forskellige aktiviteter.

Kl. 10 mødes vi på gårdspladsen foran klubhuset på Hestkøbgård, hvor de første taler i forbindelse med indvielsen vil blive afholdt. Derfra går vi ned til 1. tee. **Kl. 10.30** foregår den officielle åbning af banen. Et udvalgt hold slår de første bolde ud. Vi følger dem på de første 3 huller – og går tilbage til klubhuset igen. **Kl. 10.45** starter første hold i invitationsmatchen. **Kl. 11.15** byder Furesø på en øl eller vand og en sandwich i Grønnegården ved klubhuset. **Kl. 12.15** forventes 1. hold i invitationsmatchen at komme ind. Senest **kl. 15.00** sendes sidste hold ud – og hele eftermiddagen indtil **kl. 16** vil der være forfriskninger til alle. **Kl. 19** begynder festen i laden – og den slutter formentlig **kl. 01.00**.

For at gi' plads til alle de voksne medlemmer i klubben - det var vist lidt mere end 400 – var der dækket op i laden (= nuværende bagrum og indendørscentret).

Til så stor en fest var der selvfølgelig sat tid af til en festtale, og det lod faldt på redaktøren af Birkerøds lokalavis, Folkebladet. Talen har jeg gengivet herunder for at de over 1.000 medlemmer i klubben i dag, som ikke har haft mulighed for at være med dengang, også kan få fornøjelsen af Erik's ord.

Festtalen

Ærede medlem, ærede medlemmer, kære golfere — både dem med handicap, og dem der er her alene.

Det er jo lidt af en festdag i dag. Efter fem lange og trange år har vi nu indviet en rigtig golfbane.

Kun 9 huller, siges der, men så vidt jeg kan se, er der allerede 18 — to huller på hver green.

Og dertil kommer så alle de små huller, som I har glemt at rette op.

Det har været fem sjove og spændende år, der er gået forud. Vi startede en golfklub uden bane, uden at kunne spille golf og uden at vide, at mange af os heller aldrig kommer til det.

Aftenens festtaler, redaktør Erik Bøckel, havde naturligvis gjort sig en bagtanke om vort kære golfspil.

Før vi spillede golf, kunne vi komme hjem fra arbejde, tage sutterne på, læse Folkebladet, nyde maden og falde i søvn foran TV. Men nu! Man stryger ud af døren fra kontoret en halv time før fyr-

aften, kommer hjem og får stukket en fedtemad i den ene hånd og bag'en i den anden, og så afsted. Og til hvad?

I blæst, regn og bagende sol står vi i kø for at komme til at tæske til en lille hvid bold med det resultat, at man for det første er ved at brække køllen og armen, og dernæst skal vade rundt i brændenælder for at finde sin bold.

Men vi begyndte godt. Udstyret med hakker, skovl og spader gik vi i gang med at lære at spille golf. Resultatet kan ses på vore scorekort i dag. Der er stadig dem, der hakker sig derude, skovler bolden op af bunkeren og bruger spaden til at grave det hul, man ønsker at gemme sig i bagefter. Men tænk sig, hvad vi er gået igennem i disse fem år. Nu tænker jeg ikke på generalforsamlinger, stensamling og Bjarne Hecquet. Næ, jeg tænker på hele den måde, vort liv er blevet ændret.

Og Herren hjælpe mig, når man så har fundet den, så slår man den væk igen. En dag havde jeg besøg af en ven, der ikke spiller golf. Jeg indviede ham i spillets finesser og fortalte, hvilket herligt spil det er. Og så gik vi ned på banen. Der var torsdagsmatch. Vi stillede os på et godt sted med en herlig udsigt. "Hvad laver alle de mennesker?" spurgte vennen. "Spiller match!" "Hvor?" spurgte han, og så lod jeg øjet løbe banen rundt, og så det samme som

min ven.

I grupper på 4 gik spillerne rundt med dystre miner og en kølle i hånden og rodede i buske eller krat.

Så var det trods alt lettere på den gamle, lille par 3 bane, da vi alle var begyndere. Da var det altid det samme sted, vi ledte og altid med en mulighed for at finde en anden bold.

Men nu har vi altså indviet denne lidt brugte, nye 9-huls bane med mange nye ting. Blandt andet dogleg – hundebenen. Den lurede jeg meget på første gang og fandt så ud af, at det kun var et spørgsmål om at kunne slå om hjørner. Det kan jeg sgu gøre uden hundebenen eller andre hundekunster – ja, jeg gør faktisk ikke andet.

Og så har vi fået 5. hul, hvor man står i kø for at få lov til at slå sin bold ud i søen. Og 8. hul, hvor man uden at ringe på en klokke kan slå bolden ned i hovedet på dem foran.

Jo, det er herligt med denne nye bane, hvor der spilles greensome, foursome og meget langsom. Men heldigvis er der i klubben medlemmer, der rigtigt kan spille golf. Man kan sagtens kende dem. Det er dem, der går dobbelt så langt som vi andre, inden de skal lede efter deres bold.

Et paradoks er golfspillet. Når man har fået 3-4 timer til at gå med det, er udmattet, sønderknust og våd, hvad gør man så? Sætter sig sammen med de andre golf-idioter og fortæller om alt det fantastiske, man kunne have lavet.

Og således opløftet går man hjem, får sig en lille en for at falde i søvn, hvor man drømmer sig til, hvordan det skal gå næste gang.

For der er altid en næste gang – den gang, hvor det hele lykkes – den gang, der aldrig kommer.

Fra de gamle Berling'ere har jeg denne gang valgt at fokusere på tidspunkter som 7. juni et eller andet år og 1980 og bruge det som søgekriterium for at finde frem til gode begivenheder, som kunne sammenlignes med indvielsen af vores første rigtige 9 huller. Det blev svært! Men åbningen af jernbanen over Storebælt den 1. juni 1997 og det vemodige farvel til jernbanefærgerne bør vel nævnes.

Hvem skal nu fodre mågerne?

”Moar, kan du huske, hvordan vi flintrede rundt og ledte efter ungerne, når de sagde, færgen er straks i havn.” Og ”kan du huske, da vi sad ude på dækket med madpakker og sodavandsflasker – med patentprop.”

De kendte holdt sig i beredskab til tunnelindvielsen. Det var menigmand, der sagde farvel til jernbanefærgerne, og de 1.800 mennesker, der var med om bord, da Dronning Ingrid sejlede fra Nyborg til Korsør for allersidste gang, benyttede helt i pagt med DSBs oplæg turen ”til eftertanke” – hver på sin måde.

Ægteparret ved rælingen mindedes børn og patentpropper. En dame, der kastede en stump af sit pølsebrød til en måge, sagde nærmest til sig selv: ”Jamen, hvem skal nu fodre mågerne.” Næh, hvem skal nu fodre mågerne, gentog de omkringstående – vel vidende, at det også er slut med den sport, som altid har moret rejsende på vej over Storebælt.

Så de fulgte et råd fra en stemme i højtaleren: ”Nyd det, så længe det varer.”

Bo Dræbel

Den første dag i det nye Danmark.

”Jeg er så glad. Det er den største dag i mit liv.”

Det er kun tre uger siden, Willy Bjerregård Jørgensen fra Brønderslev fik at vide, at det var ham, der skulle føre eksprestoget på den historiske mission over og under Storebælt.

Præcis kl. 11.10 – DSB var præcisionen selv i går – kørte den 59-årige lokofører, der begyndte som fyrbøder i DSB for 35 år siden, sit 300 meter lange tog, sammenstykket af fem IC3-tog, ind i det nordlige tunnelrør.

Syv minutter senere gled toget ud af røret og ud i lyset på Sprogø. Den sidste etape over Vestbroen – er den ikke bredere? – og klokken 11.20 var der planmæssig ankomst i Nyborg.

Storebælt var krydset.

Det hele tog kun ti minutter. Men det var ti minutter, der ændrede Danmark.

Det var den første dag i det nye Danmark. Østdanmark og Vestdanmark var blevet hægtet sammen. Glemte var oversømmelser, brande, tids- og budgetoverskridelser, katastrofale katastrofeøvelser og tunnelskræk. Den faste forbindelse var virkelighed.

Den 1. juni 1997 blev en festdag og en national begivenhed, der vil blive mere end en fodnote i Danmarkshistorien. De nationale muskler blev da også maseret grundigt lige fra morgenstunden på den flagsmykkede hovedbanegård.

Annelise Bistrup

Efter det pauvre resultat med at finde en festlig begivenhed i juni, gik jeg videre for at finde et eller andet positivt i 1980 fra de klip af gamle Berling'ere, som jeg har adgang til. Men desværre! De vigtigste begivenheder var bestemt ikke opmuntrende, og der er ingen grund til at nævne hændelser som fx mordet på John Lennon den 8/12, at Japan, Vesttyskland og USA valgte at boykot'e OL i Rusland, balladen omkring "Byggeren" på Nørrebro eller at "Danmark var halvvejs i afgrunden". Men nedenstående notits kan måske minde os om, at det ikke er længere siden, kvinderne begyndte overtagelsen af styringen i familien, i landets administration, i de største virksomheder og i A. P. Møller.

1980.

ØK tvinges måske til at ansætte kvinder

Det utænkelige sker måske snart: Østasiatisk Kompagni kan i løbet af kort tid blive tvunget til at ansætte kvindelige elever – hvilket på længere sigt åbner mulighed for kvinder på topposter i ØK.

Ligestillingsrådet har nemlig vedtaget ikke at give ØK dispensation fra ligestillingsloven. Et flertal i rådets arbejdsmarkedsudvalg mener ikke, at kun mænd kan klare ØK's elevuddannelse, sådan som ØK hævder.

Kvindeåret i 1978 ændrede ikke ØK's tankegang og netop sommeren dette år ansøgte man om dispensation fra ligestillingsloven, så man kunne fortsætte med kun at ansætte mandlige elever. Og da der er tradition for, at kompagniets topposter besættes af tidligere elever, udelukker systemet i praksis kvinder fra at nå helt til tops i firmaet.

Winth.